

EL LLENGUATGE

Fins enllestida la feina

Com se sap, el conjunt format per un nom o un pronom al qual adjuntem, a manera d'un predicat, un participi (o un gerundi o un adjectiu), pot figurar dins una oració exercint-hi la funció de complement circumstancial. Es tracta del que hom anomena construccions absolutes. Amb verbs com és ara *acabar, enllestir, passar, començar, iniciar, transcórrer, esdevenir-se, clausurar, tancar, cloure*, etc., aquests complements circumstancials són de natura temporal: *Acabada la reunió, tots els assistents se'n van anar a dinar. Enllestida la feina, ens en vam anar a dormir. Iniciat el debat, el tresorer va demanar la paraula. Transcorregut aquest termini, el document perd tot el seu valor.* Aquests mateixos complements circumstancials de temps es poden inserir plenament en l'oració —cas en què hem de deixar de considerar-los construccions absolutes— fent-los precedir del conjunt *un cop*: *Tots els assistents se'n van anar a dinar un cop acabada la reunió. Un cop enllestida la feina ens en vam anar a dormir. El tresorer, un cop iniciat el debat, va demanar la paraula.* El Diccionari Fabra no indica, a l'article corresponent, aquest ús especial de la paraula *cop*: es limita a establir la seva sinonímia amb *vegada*, però la utilització d'aquest darrer substantiu en frases amb la mateixa significació que les que hem indicat sol exigir ja una estructura diferent. La Gran Enciclopèdia, en canvi, diu que *un cop* més participi significa «així que», «tot seguit que».

També es pot esdevenir que aquests complements circumstancials de temps de què ens ocupem indiquin, no el moment en què té lloc una acció, sinó aquell en el qual té lloc el terme d'aquesta acció, normalment en frases negatives, o amb un verb de valor duratiu. Aleshores, aquests complements es fan precedir de la preposició *fins*, amb la qual es pot prescindir del conjunt *un cop*. Però ja sabem que aquesta preposició forta sol anar seguida de la simple *a* —formant la preposició composta *fins a*—, cosa que pot ésser objecte de dubte. Cal recordar, però, que usem *fins* en aquelles designacions de temps que, sense aquesta preposició, no en durien cap altra. Per tant, tenim: *No hi anirem fins enllestida la feina. Ens hi estarem fins un cop acabada la reunió. No van venir fins començada la sessió. No van dir res fins un cop transcorregut el termini.*

Albert Jané